СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 150. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 8-го СЕРПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 8, 1986 No. 150. VOL. XCIII.

Закликають М. Ґорбачова звільнити І. Ратушинську

Ню Йорк. — Громадська організація Дім Свободи, яка знаходиться в Ню Йорку, надіслала генеральному секретареві ЦК КПСС Міхаїлові Ґорбачову телеграму з закликом негайно звільнити мужню правозахисницю і талановиту поетку Ірину Ратушинську, засуджену на 12 років позбавлення свободи за „антисовєтську агітацію і пропаганду".

В телеграмі сказано, що при винесенні присуду І. Ратушинській було порушено багато совєтських законів, як і міжнародних угод, під якими стоїть підпис Совєтського Союзу.

Копії звернення були надіслані амбасадорові СССР у Вашінґтоні Юрію Дубініну, керівникові совєтської делеґації на женевських переговорах Владіміру Карпову, Спілці письменників СССР і начальникові слідчого ізолятора КҐБ в Києві, куди Ратушинську недавно перевели з мордовського табору.

ЗУСТРІЧ ЗЕМЛЯКІВ ЯРОСЛАВЩИНИ

Чикаго. Регіональне Об'єднання Ярославщини та окраїни Засяння запрошує членів, земляків і колишніх учнів та професорів ярославської української гімназії на 2-гу регіональну зустріч, що відбудеться в днях 4-го і 5-го жовтня ц.р., тут в залі катедри св. о. Миколая. Зголошення до участи разом з оплатою 25 дол. від особи і замовлення на нічліг слід надсилати до 20-го вересня на адресу скарбника Степана Мерзи, 2320 West Iowa St., Chicago, Ill. 60622.

Популярна співачка Л. Ковальчук накрутила нову платівку

Люба Ковальчук, батьки якої емігрували з України до Монтреалю, Канада, є тепер найбільш популярною співачкою в Канаді.

Спершу Л. Ковальчук видала дві платівки українських пісень. Перша платівка п.н. „Зоря" вийшла в 1977 році, а друга платівка „Любомира" в 1978 році.

Від того часу співачка оформила нову оркестру з п'ятьох осіб та з нею видала дві платівки, на яких співає по-англійськи. На першій платівці „Secrets and Sins", що вийшла в 1982 році, Л. Ковальчук присвятила одну пісню -баляду своєму батькові, який помер в 1979 році. Ця пісня була одною з найпопулярніших в Канаді коли платівка вийшла.

Після великого успіху і продажу першої платівки, Л. Ковальчук видала три малі платівки.

В травні цього року вийшла друга платівка Л. Ковальчук п. н. „Between the Earth and Sky", яка 14-го серпня буде випущена в Америці. Залежно від відгуку американських слухачів музики, Люба знатиме чи платівка її вдалась, та чи має їхати в турне по Америці і Канаді.

Л. Ковальчук

Л. Ковальчук раніше цього року вишла заміж за Петра Марунчака, сина відомого хореографа Петра Марунчака ст. Її муж є бубністом в її оркестрі. Всі вони відомі із своїх виступів на Союзівці.

Слід підкреслити, що Люба завжди підкреслює своє українство.

Померла людина що жила 620 днів із штучним серцем

Люївілл, Кентакі. — Тут, у „Гюмена" лікарні помер в середу 6-го серпня 1986 року Вілліям Шредер, який досі був єдиною людиною, що жила найдовше із штучним механічним серцем. В перших днях після перещеплення, яке відбулося 25-го листопада 1984 року, почувався він напричуд добре. Однак після короткого часу він дістав удар мозку, який опісля повторився ще декілька разів, так, що йому відібрало мову і він мусів постійно перебувати в лікарні під опікою медичної обслуги та лікарів.

Кілька днів перед смертю його стан помітно погіршився і він знову перейшов цілий ряд мозкових ударів. Наслідком того родина просила вже не пробувати рятувати його і він помер у середу, 6-го серпня ц.р., о год. 1:35 по полудні. При ньому була дружина і шестеро дітей.

Крім численних мозкових ударів В. Шредер мав також хронічні інфекції та проблеми з легенями. Його поважна серцева недуга розпочалася у його п'ятдесятих роках життя і так погіршала, що лікарі не давали йому більше як тиждень життя. Тоді він погодився на експеримент із вцепленням йому штучного серця, що перевів д-р Вілліям ДеВріс. В. Шредер був другою людиною, якій вложили штучне серце, відоме під назвою „Джарвік-7". Досі таке сеце було вложене ще п'ятьом пацієнтам, але ні один із них не жив довго. Комплікації, що їх мали усі пацієнти із штучним серцем ставить під знак питання цю методу рятування людей, важко хворих на серце і від 1985 року не зроблено ні одної дальшої операції. Але не зважаючи на це, д-р В. ДеВріс заявив, що він далі буде вживати цю методу, на що він має дозвіл офіційних чинників. Він може вложити сім штучних сердець такого типу відповідним пацієнтам, які дадуть на це згоду. Досі він зробив три такі операції.

З'ЇЗД КОРНБЕРЖЦІВ

Кергонксон, Н.Й. (Р.Ч.). — Тут на Союзівці в днях 6-го і 7-го вересня відбудеться зустріч колишніх мешканців табору Корнберг. З'їзд заповідається чисельний, бо зголошуються гості не тільки з Америки, але й з Канади, де є велика громада корнбержців.

У Мюнхені померла Т. Новак-Мельник

Мюнхен, Західня Німеччина. — У вівторок, 5-го серпня 1986 року тут померла, по довгій і тяжкій недузі проживши 42 роки, бл. п. Тамара Новак з дому Мельник.

Перед хворобою працювала тут у „Радіо Свобода", займалася виховною працею в Пласті, була теж виховницею і комендантою новацького табору на „Бобрівці".

Залишила у глибокій жалобі мужа Юру, шестилітню донечку Анастазію, маму Василину Шраменко-Данко з мужем Богданом і батька Антона Мельника.

Похорон відбудеться на українській частині цвинтаря Вальдфрідгоф у Мюнхені у понеділок, 11-го серпня.

Союзянки заплянували прогулянку на Союзівку

Ню Йорк. — Окружна Управа СУА в Ню Йорку влаштовує одноденну прогульку автобусом на Союзівку на День Союзянки для членок з родинами та для громадянства. Прогулька відбудеться в неділю, 17-го серпня ц.р. автобус виїжджає в год. 7:30 ранку з-під домівки СУА при 108 Друга авеню. Зголошення на автобус примають П.Стусь тел: (212) 673-5375 або А. Натина (718) 441-3326. Оплата — 16 дол. від особи.

На Союзівці програма Дня Союзянки включатиме: о год. 10-ій відбудеться Служба Божа, о год. 12-ій буде спільний полуденок, а в год. 3-ій по полудні відбудеться мистецька програма з участю членок 62-го Відділу Олі Шкафаровської й Олі Ходоби і членок 71-го Відділу, який дасть показ дитячого вбрання з моделюванням Тамари Сибі. Програму вестиме Евгенія Рубчак.

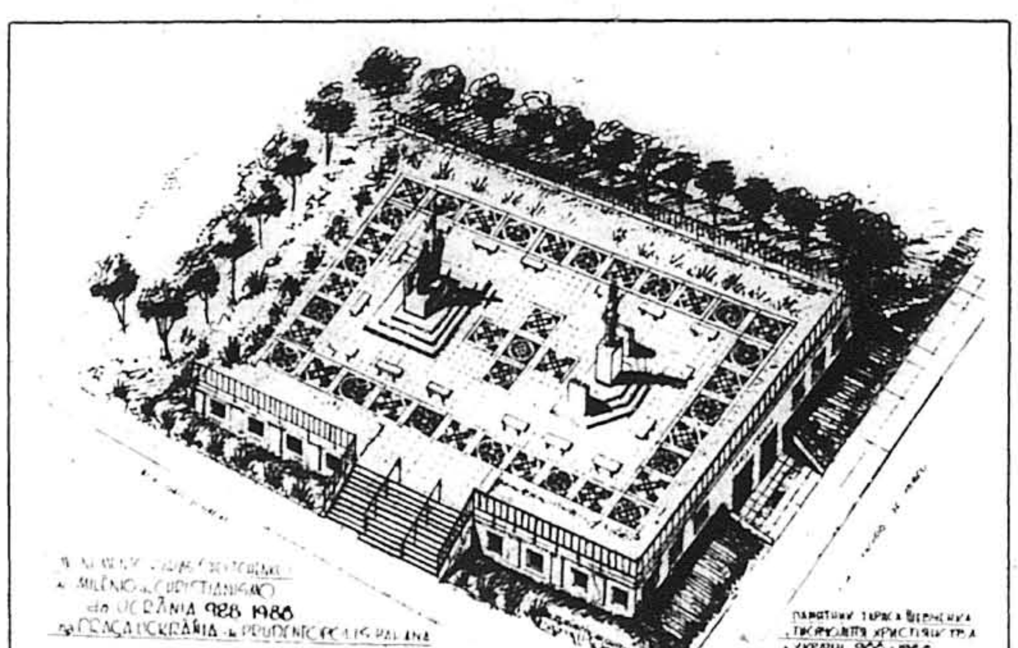
СВЯТОЧНІ СХОДИНИ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Українське Патріярхальне Товариство Відділ в Ню Йорку влаштовує святочні сходини для членів товариства і українського громадянства з нагоди другої річниці смерти св. п. Патріярха Йосифа. Сходини відбудуться у неділю, 7-го вересня ц.р., о год. 1:30 по полудні тут в Домі Українського Визвольного Фронту, при 136 Друга авеню.

ЗУСТРІЧ МЕШКАНЦІВ ЛЯНДЕКУ

Торонто. — Зустріч колишніх мешканців табору Ляндек, Австрія, відбудеться в суботу, 23-го серпня ц.р., тут в Інституті св. Володимира, при 620 Спадайна аве. Реєстрація зустрічі починається о год. 10-ій ранку. Бажаючі взяти участь повинні зголошуватись на адресу Марії Горбань: 65 Southport Str., Apt. 209, Toronto, Ont., Canada M6S-3N6, tel.: (416) 763-2178.

БРАЗИЛІЯ ВШАНОВУЄ ШЕВЧЕНКА І ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА УКРАЇНИ

Шкіц архітекта площі „Україна" в Прудентополісі.

Прудентополіс, Бразилія — Як подає українська газета „Праця" з Прудентополісу, Парана, це місто буде мати великі святкування в днях 9-го, 10-го та 12-го серпня ц.р.

Святкування ці зосереджуються на розбудові площі Україна, де частину парку перетворюється у пам'ятниковий ансамбль: долішній рівень, доступний з вулиці, буде приміщувати залі музею, бібліотеки та постійну мистецьку виставку, разом 4,800 квадратних стіп, поміщуючи теж бюрові кімнати на адміністрацію, туалетні приміщення тощо. Ця будова буде мати вікна для вентиляції та освітлення з хідниками на розі двох вулиць, з яких головна це вулиця св. Йосафата, на якій недалеко міститься церква св. Йосафата та манастир Отців Василіян. На поверхні цієї будови, яка є окружена зеленню, буде другий, горішній рівень, тераса доступна широкими сходами від вулиці св. Йосафата. Тут будуть приміщені два пам'ятники: Тараса Шевченка та Тисячоліття Хрищення із статуями св. Володимира та св. Ольги разом з хрестом. Цей ансамбль буде оточений орнаментовим

(Закінчення на стор. 3)

УРЯД У ФІЛІППІНАХ РОЗПОЧАВ РОЗМОВИ З КОМУНІСТАМИ

Маніля, Філіппіни. — У вівторок, 5-го серпня ц.р., представники уряду президента Коразон Акіно відбули першу зустріч з речниками комуністичного руху спротиву, яку пізніше речники уряду назвали „зустріччю з давніми приятелями" і „започаткуванням діялогу непевности".

Очевидно, ані К. Акіно, ані її найближчі дорадники, не знають, яка ціль комуністів, чому вони, які досі вели боротьбу проти уряду зі зброєю в руках, погодилися прийняти її пропозиції і сісти спільно з урядовими особами за круглий стіл до переговорів. Представник уряду Рамон Мітра висловив сподівання, що урядовій делеґації і представникам комуністичного руху спротиву вдасться узгіднити програму переговорів, яка вже в першій точці передбачає завішення зброї, тобто припинення всяких боїв між ними і урядовою армією і поліцією. Уряд Акіно хотів би осягнути сяке-таке порозуміння з комуністами ще перед її першою поїздкою до З'єднаних Стейтів Америки у першій половині вересня цього року. Мітра запропонував комуністам, щоб головні проблеми, які мусять бути розв'язані поки розпічнеться їхня співпраця з урядом, були обговорені після проголошення завішення зброї, але два комуністичні делеґати не хотіли погодитися з цієї пропозицією.

„Я не маю жадної ілюзії, що наше непорозуміння з ними можна буде легко полагодити, бо йдеться тут про основні справи, а може навіть намагання зміни політичної й економічної системи у Філіппінах, але іншої альтернативи ми не маємо, якщо в нас є бажання припинити партизанську, а може навіть громадянську війну і розпочати процес мирної відбудови нашої країни", — заявив Мітра кореспондентам.

Розмовами з комуністами К.Акіно хоче сповнити свою обіцянку дану виборцям у передвиборчій кампанії, а крім того вона переконана, що в атмосфері громадянської війни чи пожвавлених партизанських дій про жадну відбудову держави чи її економіки не можна навіть думати.

Покищо уряд К. Акіно не виходив з жадними конкретними пропозиціями, а може взагалі їх немає, кажуть політичні спостерігачі, а комуністи приобіцяли передати урядові свої передумови до кінця цього тижня на письмі.

Так звана „народна армія" комуністів зросла в останньому часі з 16 до 22,000 вояків, зброю для яких постачає Москва і її сателіти, а найбільше комуністичний В'єтнам. Комуністи ніяк не хочуть здати урядові зброї, скапітулювати і включитися у мирне життя. Це не лежить в характері комуністів і К .Акіно матиме з ними ще багато клопотів, — кажуть досвідчені військові старшини і політики.

ВІЙСЬКОВІ І ЦИВІЛЬНІ СПЕЦІЯЛІСТИ ЗСА ПОЇДУТЬ ДО СССР

Вашінґтон. — Американські головні дорадники президента Роналда Регена у справах контролі зброєнь і спеціялісти Пентагону від нуклеарної зброї і протилетунської оборони, зокрема знавці нової протиракетної системи, чи оборонної ініціятиви Р. Регена, поїдуть до Москви, щоб там, спільно із совєтськими спеціялістами застановитися над можливістю припинення випробування і продукції атомової бомби й іншої зброї та докладно обговорити справу розміщення у стратосфері оборонних апаратів метою яких є знищування ракет й інших об'єктів заки вони досягнуть своєї цілі.

Проти цієї зброї весь час протестували лідери комуно-московської імперії, ще перед приходом до влади Міхаїла Ґорбачова, і продовжують це робити тепер. Один з близьких співробітників Президента, який не бажав бути названим по імені заявив, що поїздка американської групи спеціялістів є вислідом домовлености між Р. Регеном і М. Ґорбачовим ще в Женеві в листопаді минулого року і переписки між ними у справах другої зустрічі на вершинах, яка, правдоподібно, відбудеться при кінці цього року, у З'єднаних Стейтах Америки.

Американську групу очолюватиме дорадник Президента у справі озброєння Пол Г. Ніці, а до неї входитимуть крім нього ще вашінґтонський адвокат і голова американської делеґації на переговорах про роззброєння в Женеві Мекс Капелман, Едвар Л. Ровні, Роналд Ф. Леман, Мейнард В. Ґлітман, Ричард Н. Перл асистент секретаря Департаменту оборони, який вважається одним з найкращих експертів від озброєння і полк. Роберт І. Лінгард, спеціяльний дорадник Президента у справах крайової безпеки.

Офіційні речники Білого Дому і Пентагону заявили, що зустріч в Москві не матиме характеру переговорів між двома державами, а головною метою поїздки є встановити тільки, що треба ще зробити, щоб зрушити з мертвої точки переговори в цій й інших справах між ЗСА і СССР. Інші труднііші справи полагодять тоді під час переговорів державний секретар Джордж Шулц і міністер закордонних справ СССР Едуард А. Шевардназе у Вашінґтоні 19-го і 20-го вересня цього року.

Американський „тім" для поїздки в Москву був сформований ще минулого тижня, після зустрічі Дж. Шульца із заступником міністра закордонних справ СССР Александром А. Безсмертних у Вашінґтоні. Офіційні особи у Вашінґтоні вважають зустріч американських і совєтських спеціялістів „неформальними розмовами спеціялістів від атомової і космічної зброї". У політичних колах поширюються, однак чутки, що президент Р. Реґен „скапітулював" на багатьох відтинках, включно з „космічною" зброєю, з якою він хоче поділитися з комуно-московськими імперіялістами.

Правда, сам президент Р. Реґен заперечив такі поголоски в середу, 6-го серпня і заявив, що ЗСА і далі працюватимуть над удосконаленням і розміщенням космічної зброї. Політичні спостерігачі кажуть, що заява Президента не дуже згідна з текстом його листа до М. Ґорбачова у якому він обіцяє „поділитися дослідами з СССР".

„Почалася ера політики детанту ЗСА з СССР і, очевидно, закриваня перед власним народом і альянтами правди про переговори і обіцянки", — кажуть деякі консервативні аналітики.

У СВІТІ

УЧАСТЬ АМЕРИКАНСЬКИХ вояків і спеціялістів ФБІ в Болівії, які допомагали місцевій владі зменшити продукцію і перепачковування наркотиків, була така успішна, що Болівія зменшила майже наполовину „експорт" кокаїни до ЗСА й інших країн. Між іншим Адміністрація президента Роналда Регена застановляється над уділенням для Болівії більшої фінансової допомоги, заявив болівійським представникам амбасадор ЗСА. Болівія раніше жалувалася, що знищення плянтацій кокаїни зменшило приходи до державної каси принаймні на 100 мільйонів долярів в річному відношенні.

ЦІНИ НА ОЛИВНІ ВИРОБИ, зокрема на бензину і оливу до огрівання будинків, можуть зрости на 10 до 20 центів за ґальон, якщо експортерам нафти, тобто країнам ОПЕК, вдасться затримати єдність між собою і зменшити, як було запляновано на нарадах в Женеві минулого тижня, видобуток оливної ропи з 20,5 мільйонів бочілок на 16 мільйонів денно. Така підвишка матиме, очевидно, неґативний вплив на економіку багатьох західніх держав, особливо тих, які повністю залежні від імпорту оливи з інших країн.

БАСКИ В ЕСПАНІЇ, особливо сепаратиси і члени ЕТА, терористичної організації, погрожують, що вони атакуватимуть також чужинців, особливо тих, які приїжджають до Еспанії з країн, які вдержують дипломатичні зв'язки з Мадридом. Погрози були розіслані організацією ЕТА до закордонних амбасад і консулятів. Політичні спостерігачі думають, що погрози звернені в першу чергу проти Франції, яка готова допомагати Еспанії зліквідувати нелеґальну діяльність басків. Видача деяких басків еспанському урядові викликала гостру реакцію проводу ЕТА і у висліді згадані погрози.

В БЕЙРУТІ, ЛИВАН, продовжуються вбивства людей, при допомозі бомб чи звичайної перестрілки між мусулманами-шіїтами і християнською міліцією, переважно біля так званої зеленої лінії, яка розділяє місто на дві половини — християнську і мусулманську. Гинуть, очевидно, багато невинних і незаанґажованих у міжфракційну війну осіб. У вівторок, 5-го серпня, мусулмани-шіїти знову, вбили поліціянта і сирійця, правдоподібно вояка, який стояв на варті, сповняючи свою службу. Як відомо, ливанський президент Амін Ґемаєль звернувся до Сирії з проханням допомгти йому навести порядок в місті, на що Сирія дала свою згоду.

ДЕНҐ ШІАОПІНҐ, некоронований лідер Китайської Народної Республіки, заявив у вівторок, 5-го серпня ц.р. що китайські урядові і партійні чинники студіюють тепер промову і пропозиції совєтського лідера Міхаїла Ґорбачова, який пропонує відновлення переговорів між Москвою і Пекіном у справі поліпшення відносин між цими двома країнами. Він підкреслив, що пропозиції Горбачова мають позитивні елементи, але вимагають деяких пояснень. Японські засоби масової інформації відмітили, що це перший випадок від довшого часу, що китайські лідери зайняли офіційне становище до совєтських пропозицій, які вміщають в собі позитивні концесії в заміну за відновлення співпраці СССР з Китаєм. Ці джерела заявили, що дорадник японської урядової ліберально-демократичної партії Сусуму Нікайдо зустрівся з Д. Шіаопінґом і лідером китайської комуністичної партії Ґу Йобенґом і мав з ними довшу розмову на цю тему.

РЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІЗРАЇЛЯ Шімон Перез заявив кореспондентам в Єрусалимі, що його уряд не матиме нічого проти, якщо Совєтський Союз виявить бажання брати участь у переговорах, метою яких є підписання мирового договору арабських держав з Ізраїлем. Це може статися тільки тоді, якщо СССР нав'яже дипломатичні зв'язки з Єрусалимом, а тепер йдуть заходи в справі встановлення тільки консулярних зв'язків.

В АМЕРИЦІ

ДВА СЕНАТОРИ З АЛЯСКИ —республіканці Френк Мурковскі і Тед Стівенс — і совєтські представники — відповідальні працівники міністерства охорони здоров'я Іван Нікітін і міністерства закордонних справ Вячеслав Кайдаш — підписали у понеділок, 4-го серпня, угоду про співробітництво в ділянці охорони здоров'я. Угода передбачає обмін інформаціями і спеціялістами, а також проведення спільних наукових конференцій.

ЗВІТИ ПРО ВКЛАДИ різних країн у фонд Організації Об'єднаних Націй, призначений для допомоги голодуючим втікачам і постраждалим від стихійного лиха, показали що розвинуті країни Заходу вносять 86 відсотків всіх коштів, 13 відсотків вносять країни, що розвиваються, і лише один відсоток — країни совєтського бльоку. 23 західні країни виділили в 1984 році для розвитку Третього світу 1.1 біл. дол., а країни Східньої Европи, включаючи Совєтський Союз, лише 10.5 міл. дол., тобто майже в сто разів менше.

СИН ЄЛЄНИ БОННЕР Алексєй Сємйонов повідомив репортерів, що вперше з дня від'їзду із З'єднаних Стейтів Америки їй вдалося додзвонитися до родини. Розмова тривала 20 хвилин, але з незрозумілих причин постійно переривалася. Єлєні Боннер вдалося повідомити, що якщо раніше її і академіка Андрея Сахарова фотографували захованою камерою, то тепер агенти КҐБ не вважають за потрібне ховатися і фотографують їх відкрито.

МІСЬКІ ВЛАСТІ НЮ ЙОРКУ повідомили, що в боротьбі з торгівлею наркотиками тепер застосовуються нові заходи: поліція почала конфіскувати авта тих, хто купує кокаїну і героїну. За чотири дні лише в одному районі Манґеттену, Вашінґтон Гайтс, було конфісковано 30 авт, 27 з яких належали мешканцям Ню Джерзі, що приїжджали за наркотиками. Конфіскація проводиться на підставі прийнятого 16 років тому федерального закону, який передбачає конфіскацію майна, що вживається для виробництва або купівлі і продажу наркотиків. Досі цей захід стосовано лише до торгівців наркотиками, однак тепер власті розповсюдили його і на їх клієнтів. Виступаючи на пресовій конференції, поліційський комішенер Ню Йорку Бенджамін Ворд зауважив, що конфіскація авт „буде доброю наукою для тих, хто купує у нашому місті наркотики. Якщо ви їдете автомобілем в Ню Йорк купувати ,крек', не забудьте взяти з собою гроші на таксі чи автобус додому".

ПІСЛЯ 12-РІЧНОЇ перерви до Америки приїжджає ансамбль народного танцю під керівництвом Ігоря Мойсєєва. Гастролі почнуться в театрі Метрополітен в Ню Йорку у вівторок, 2-го вересня і триватимуть до неділі, 14-го вересня. Потім ансамбль вирушить в турне по Америці і виступить у Бостоні, Філядельфії, Вашінґтоні, Чикаґо, Лос Анджелесі, Дітройті — всього в 17 містах від східнього до західнього узбережжя З'єднаних Стейтів. Ансамбль засновано в 1937 році. Його засновникові, Ігореві Мойсєєву, в січні цього року сповнилося 80 років. До репертуару ансамблю входить понад 250 танців різних народів світу, в тому числі і українські народні танки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Труднощі Ґорбачова у власній партії

Генеральний секретар компартії СССР Міхаїл Ґорбачов провів кількаденну подорож по Далекому Сході і в кількох містах на Сибірі висловив промови з критикою бюрократичного апарату та різних його місцевих керівників. Критикував недбальство, бюрократизм, вигідництво і фальшування звідомлень по лінії вихвалювання всього та промовчування недоліків. Після повернення його до Москви „Правда" проголосила короткий підсумок і назвала різних місцевих кациків, яких позбавлено їхніх становищ. Але що найцікавіше — після його досить різкої промови в Хабаровську подано через радіо тільки дуже злагіднену версію його виступу з пропущенням різних критичних місць. Закордонні кореспонденти в СССР не знають, чи на таку реакцію його промови погодився сам Ґорбачов, послухавши поради своїх ревних дорадників із табору партійних принципіялістів, чи це переведено цензуру його промови без його відома.

Московський кореспондент одного з найважніших американських щоденників „Крищен Саєнс Монітор" твердить, Міхаїл Ґорбачов має в своїй компартії поважних противників задуманих ним реформ. Ті реформи націлені, перш за все, на поліпшення хронічної економічної кризи, відсутности в крамницях предметів першої потреби та на урізання надмірних привілеїв партійних достойників. Вже раніше західні коментатори-аналітики стверджували, що Ґорбачов — це за віком „молодий", а не „старий" комуніст, і що він радше реаліст-праґматик, ніж партійно-ідеологічний доктринер. Це не значить, що він не є вірним партійцем, і це він сам в одній з отих останніх своїх промов підкреслив, що задумані ним реформи не порушать ні трохи системи соціялізму, яка, мовляв, „найкраща".

Все ж це цікавий для совєтологів момент, який вказує, що молодші віком члени панівної в СССР компартії таки починають критичніше дивитися на створений марксо-ленінізмом „рай", існуючий насправді тільки у забріханій пропаґанді, у фальшуванні реальної дійсности. Коли за півсторіччя панування большевицької влади треба щорічно купувати в капіталістичних країнах — в Америці, Австралії, Канаді чи Арґентині — зерно і збіжжя, без якого запанувавби в імперії голод,— то це мусить кожній сяк-так критичній і тверезій людині в СССР автоматично насувати думку, що тут щось не в порядку. Але панівна комуністична верхівка — разом із теперішнім секретарем компартії Ґорбачовим — скидає вину на низовий бюрократичний апарат так, як це зроблено із катастрофою атомового реактора у Чорнобилі. Вони ще не зважуються обвинувачувати саму систему, бо тоді мусіли б самі себе заперечити, як вірних тим принципам навчання Маркса-Енґельса-Леніна й інших теоретиків „чистого" комунізму, який давно збанкрутував. Того банкрутства вони не зважуються признати, і самі настільки просякли тією пропаґандою комуністичних догм, що ледве чи в всилі дивитися на всю систему, як на гнилу і злочинну.

Проте, ця система державного капіталізму під контролею кліки неприродна, зла і фальшива, і вона не може вічно тривати. Такі виступи, як оці останні Ґорбачова, — це щілинки в мурі, який ще тримається, опертий не так на ідеології, як на могутній збройній силі і поліційному апаратові. Згаданий кореспондент американського поважного часопису пригадує, що Нікіта Хрущов, який „розвінчав" Сталіна, прагнув теж провести реформи і провалився. Внутрішня партійна опозиція, тоді під кермою Леоніда Брежнєва, використала компромітацію Хрущова з перещеплюванням американської кукурудзи на пісковий ґрунт цілинних земель і скинула його та зробила йому ще ту ласку, що не розстріляла, але після його смерти не похоронила його під муром Кремля.

Все у світі можливе і не можна виключити, що могутній нині кремлівський вождь Міхаїл Ґорбачов, який зручно замилює очі західнім державним мужам Заходу своїми культурними манерами, може піти слідами Нікіти Хрущова.

Володимир Я-ів

ВБИВЧІ РАДІЯЦІЙНІ ПРОМІННЯ ПІД НАМИ

II.

Фактично совєти провадили війну на два фронти. На фронті реактора війна тривала два тижні, і остаточно відзначено перемогу на тому відтинку коштом великих жертв. На другому відтинку пропаґандисти старалися переконати світову спільноту, що від Чорнобиля не грозить ніяка небезпека, що невидющий ворог є під контролею. Московський уряд М. Ґорбачова старався затаїти цю катастрофу перед світовою громадськістю, однак, тим разом їм не вдалося це зробити. Також звинувачування західньої преси в неправдивому інформуванні світу про цей випадок на АЕС не приніс позитивних наслідків кремлівським „товаришам". Світова громадськість, включно із соціялістичними країнами Східньої Европи, не довіряли різним совєтським пресовим інформаціям, уважаючи їх пропаґандивними звідомленнями, які інформували громадян тільки про геройські подвиги пожарників, забуваючи при тому подати фактичний стан потерпілого терену.

Факти, що сталися на віддалі 100 кілометрів від Чорнобиля, показують дійсний стан і стверджують фальшивість поданих інформацій совєтською пресою і радіопередачами. Репортер Ремберт вон Самсон інформує читача про один випадок в місті Бар, віддаленому від Чорнобиля на 100 кілометрів. Він пише у своєму звідомленні, що в місті Бар перебувала на вакаціях горожанка Австралії 62-річна Катерина Вайхсельбавмер, яка довідалась про цю катастрофу щойно по чотирьох днях. К. Вайхсельбавмер перервала вакації і повернулась до Австралії, місця свого замешкання, де піддалася лікарським оглядинам. Лікарська перевірка ствердила, що К. Вайхсельбавмер привезла зі собою високу радіяцію і тому їй треба було лікуватися. Таких захворінь, правдоподібно, немає в столиці Києві, — каже автор цієї новинки, тому що урядові повідомлення стверджують, що там немає ніякої небезпеки від радіяції, та що життя в столиці пливе спокійно-нормально, без уваги на це, що в половині травня вислано на вакації 250,000 шкільної молоді і видано різні зарядження у зв'язку з Чорнобильською катастрофою.

Остаточно урядове пресове аґентство ТАСС почало подавати деякі факти, які мали місце в АЕС в Чорнобилі. ТАСС поінформував громадян СССР про те, що в Києві счинилась паніка, викликана вибухом на АЕС в Чорнобилі. Газета „Совєтская Россія" інформує читача про цю трагедію і стверджує, що багато громадян віддало всі свої сили в боротьбі з невидющим ворогом і стали героями, інші знову були боягузами. Для совєтських бюрократів боягузи — це ті громадяни, які запитували, „Що ми маємо робити, як ми будем тепер жити?" Над цими і подібними питаннями дискутовано в загрожених радіяцією громадах, а з Москви від кремлівських бюрократів на чолі з М. Ґорбачовим, приходили заспокоюючі звідомлення, які інформували громадян про те, що радіоактивність зменшилася і тому здоров'я жителів не загрожене. Вони не подали наслідків від радіяції на здоров'я людей. Якщо мова про матеріяльні шкоди, про які ми не маємо даних зі сторони совєтських фінансових і статистичних установ, треба передбачати, що вони будуть високі. Не має інформацій про становище евакуйованих людей, про їхню дальшу долю, як і які наслідки має радіяція на збір збіжжя і городини.

На підставі обрахунків західніх експертів, матеріяльні шкоди спричинені чорнобильською катастрофою будуть виносити приблизно 35 більйонів долярів. За даними західніх спеціялістів 2 - 3,000 осіб будуть поважно заражені радіяцією, 25 - 30,000 відчують наслідки радіяції в пізнішому часі і, накінець, приблизно 50,000 людей будуть мати клопоти із здоров'ям у зв'язку з легкими наслідками радіяції.

Факти, які подавала і обговорювала західньоевропейська і світова преса у зв'язку з чорнобильською катастрофою, говорять про її наслідки, що принесли терпіння тисячам людей.

Однак для кремлівських бюрократів ці старшні наслідки не мають впливу на зміну постанов, які відносяться до будови нових АЕС, потрібних для господарських і мілітарних цілей. Вони постійно заявляють, що катастрофа в Чорнобилі не зупинить їх працювати далі над виконанням плянів розбудови атомової індустрії, яка має служити безпеці і господарському розвоєві країни.

З України про Україну

Шана поетові

На батьківщині видатного українського поета Василя Симоненка — в селі Біївцях Лубенського району Полтавської области — відбулося урочисте відкриття пропам'ятної плити. Плита була встановлена на приміщенні нової школи, збудованої там, де колись стояла початкова школа, в якій свого часу вчився поет. На ній викарбували слова про те, що в Біївцях народився і вчився відомий український поет. Жителі села і гості відвідали хату, де виростав Василь Симоненко. Тут тепер міститься його музей. Виступаючи на відкритті пропам'ятної плити, полтавський поет Федір Гарін прочитав свій вірш, присвячений славному землякові, а поет Рауль Чілачава — вірш Симоненка „Україні" в перекладі на грузинську мову.

Фільм про Кармелюка

На Київській кіностудії ім. Олександра Довженка накручено останню, четверту серію телевізійного фільму „Кармелюк". Ролю героя фільму виконує артист Іван Гаврилюк. Автори фільму подають образ Кармелюка на широкому історичному тлі України початку XIX століття. Він зображений як втілення високих народних ідеалів, який попри всі знущання і наругу зберігає гордість і гідність, нескореність духу і волелюбність. Фільм „Кармелюк" випущено з нагоди 200-річчя з дня народження народного месника, яке минає в лютому 1987 року.

Успенський собор буде відбудований

Виступаючи на червневому з'їзді письменників України, міністер культури УССР Ю. Олененко сказав, що найближчим часом плянується будівництво нових музеїв, відновлення пам'яток історії. Зокрема будуть відкриті Путивльський музей „Слова о полку Ігоревім", літературно-меморіяльний музей Максима Рильського в селі Романівці на Житомирщині. Є рішення про відбудову архітектурної перлини — Успенського собору Печерського манастиря у Києві, який був побудований в 1073-78 роках заходами св. Теодосія Печерського. При відступі совєтських військ з Києва у вересні 1941 року собор був підмінований і після вибуху лишився в руїнах, досі не відбудований.

Новий відділ санаторії

У Трускавці на Львівщині відкрито нове відділення санаторії „Дніпро". Воно розташоване у мальовничій місцевості Гірка, що лежить між Дрогобичем і Трускавцем. У 13 дерев'яних будинках одночасно можуть відпочивати 120 осіб. Першими відвідувачами санаторії були гості з Київщини.

Відкрито музей літератури

В Києві, в будинку, де наприкінці минулого та на початку цього століття знаходилася відома колеґія Павла Ґалаґана і де не раз бував Іван Франко, відкрито музей, в якому відтворено широку панораму літературного життя України. 35,000 експонатів музейного фонду рзповідають про розвиток письменства від XI століття до наших днів. Відвідувачі можуть тут ознайомитися з унікальними раритетами — „Апостолом", видрукуваним Іваном Федоровим у Львові в 1574 році, „Учительським Євангелієм", „Требником" Петра Могили, прижиттєвими виданнями творів Івана Котляревського, Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, Павла Тичини, Максима Рильського. Викликають зацікавлення рідкісні світлини, особисті речі письменників, їх автографи, театральні афіші.

Диво-яблуня

В саді вчителя-пенсіонера з села Медвин, Богуславського району Київської области, Василя Сидоренка росте крислата яблуня, рясно вкрита плодами. Дев'ять різних сортів яблук прищеплено на ній. У незвичайному саді кожне дерево — це своєрідна колекція. У садах багатьох жителів Медведина є по кілька сортів дерев — яблунь і груш, на яких прижилося по чотири-п'ять сортів яблук.

Володимир Барагура

„ЯК СТРАШНО — ЛЮДСЬКЕ СЕРЦЕ ДО КРАЮ ОБІДНІЛО"...

Petro Mirchuk „In The German Mills of Death 1941-1945." Published by Vantage Press, Inc., New York 1976(first edition) and by the Survivors of the Holocaust (second edition) 1985. Сторінок 225 вісімки. Ціна 12.00 дол.

I

Хоч у німецьких концентраційних таборах каралося багато українців, зокрема політичних в'язнів, то наша документарна й мемуарна література про ці „Млини смерти" доволі скромна.

З-поміж нечисленних публікацій на цю тему позитивно виділюються англомовні спогади політичного в'язня, який перейшов цілий ланцюг нацистських тюрем і кацетів — д-ра Петра Мірчука, позначеного витаврованим на його тілі числом 49734. З хвилиною отримання числа, жертва переставала бути для адміністрації табору людиною, а ставала мертвою безособовою цифрою, про яку можна було в найкращому випадку висловитися як про „в'язня", але ніколи як про „людину", бо за таке окреслення винуватця чекали тяжкі, інколи смертельні побої.

Книжка спогадів П. Мірчука складається з вступу, 25-ти розділів і з епілогу. Автор цілево написав її поанглійськи, щоб дати іншонаціональному читачеві лектуру, яка розвіяла б однобічне зображення нацистських кацетів, як місць знущання і смерти виключно жидів, але в яких, хоч і в іншій мірі, співстраждали всі національності, етнічні, світоглядові, ідеологічні, доктринерські, релігійні групи (націоналісти, соціялісти, ліберали, комуністи, Свідки Єгови, цигани — асуспільна група), які знаходилися в орбіті німецької окупації. Були теж звичайні проступники, кримінальники, злочинці, порушники законів, робітники, які втекли з примусової праці в Райху, селяни, які не здали „континґенту", а то й зовсім непричетні люди, які попали до концтабору через помилку.

Авторові йшлося про українських в'язнів, і в його споминах українська група політичних кацетників займає місце, хоч він не спускає з ока й інших співжильців та співстраждальців у „млинах смерти". Зокрема співчутливо висловлюється про жидівську групу, заздалеґідь приречену на „остаточну розв'язку", тобто на фізичне знищення серед найбільш вирафінуваних знущань, які попереджували газування й спалювання в крематоріях чи на кострах, інколи живцем. Він пише: „Хоч я ніколи не вважав себе „шабес ґоєм", то в ніякому разі я ніколи не був антисемітом. Тому таке жорстоке тортурування (жидів), зокрема жінок і дітей, жахало мене".

Для ознайомлення англомовних читачів із українською проблематикою в історичній перспективі, зокрема в переддень вибуху Другої світової війни, автор попереджує свій дантейський опис страждань в'язнів у концтаборах вступом, у якому спростовує фактами й їх насвітленням леґенду „коляборації" українців із нацистами.

П. Мірчук є тонким і кмітливим спостерігачем подій та вміє подати їх цікавим, спокійним, зрівноваженим, приступним розповідним стилем. Робить це „без пристрасти й злоби", не кидає громів на своїх гнобителів, переслідувачів і мучителів, не палає жадобою пімсти й відплати, прощає кривдникам. Його розповідь незвичайно багата деталями, які він уміло підстерігає.

Вона робить враження щоденника, тільки що автор не позначує подій точними датами, але замикає їх у рамки довших проміжків часу — тижнів, місяців, сезонів року.

Одначе спогади П. Мірчука відзначаються не лише зовнішнім спостеріганням і вмілим словесним переданням фактів. Автор має обдарованість глибоко вникати в людську психіку так ув'язнених, як і їхніх переслідувачів. А ця психіка в таких незвичайних умовах, як кацети, виглядає зовсім інакше, ніж у нормальних обставинах. Назверх проявляються інстинкти, які дрімають, приспані на дні людської душі, й людина навіть не усвідомлює собі їх присутности; це вміння видобувати психологічні елементи кацетних в'язнів і їхніх наставників придає мемуарам Мірчука життьової переконливости, життьової правди, а перед читачем, який не зазнав подібних переживань і навіть неспроможний уявити собі жахіть концтабору, відкриває нову невідому йому сторінку людської психіки, яка в умовах нормального життя була б закрита, не маючи умов і даних виявити себе назверх.

У рецензії трудно й зайво було б у деталях представити читачеві, до якої міри людина здібна в новітніх часах розвитку культури й поступу цивілізації здобуватися на таку сатанинську вигадливість, прецизність і фінезію у стосуванні найжахливіших мук, перед якими бліднуть описи пекельних страждань душ у „Божественній комедії" Данте, а які рівняються хіба староримським цирковим ігрищам чи середньовічним мукам.

Закінчення буде.

ПОЛІЦІЯ У ВАШІНҐТОНІ заарештувала 112 осіб, які демонстрували проти пляну Президента Роналда Реґена щодо допомоги повстанцям в Нікараґуа. Їх арештовано та покарано тому, що закон забороняє демонструвати біля будинку Конґресу ЗСА.

ЗНАВЕЦЬ ПЕРЕЛИВАННЯ крови сказав, що в рамках програм вишукування людей, які в останніх роках мали перелив крови, щоб устійнити чи вони мають вірус АІДС, не вдасться віднайти всіх тих людей. Д-р Джералд Сендлер, який є віцепрезидентом Американського Червоного Хреста, сказав, що ті особи повинні якнайскорше піти до своїх лікарів, щоб довідатись чи вони є носіями вірусу АІДС.

ПРЕЗИДЕНТСЬКА КОМІСІЯ, що її очолює Вілліям Раджерс і яка просліджує трагічну експльозію „Челленджера", сказала, що міжпростірний корабель „Колюмбія" був здержаний від відлету 6-го січня ц.р. через брак палива. „Колюмбію" врешті вислано в орбіту 12-го січня ц.р., але аж після сімох затримань через недосконалості.

Михайло Кучер

Московські газети про військовий стан у Польщі

I.

Кореспондент „Літературной ґазети" разом з службовцями совєтського консуляту у Варшаві ідуть автом вулицями столиці після оголошення воєнного стану.

— Прошу документи!

Вояки затримують авто з дипломатичними знаками. На перехресті вулиць вояки із скорострілами. До авта підходить сержант міліції. Голос спокійний, ввічливий, обличчя отверте, погляд уважний. Сержант перевіряє документи з помітною фаховою прецизією. Без зайвого поспіху, але і без зволікання. Автор допису до „ЛГ" чомусь дивиться на годинник і рахує — п'ять секунд. Пізніше кожна перевірка документів тривала п'ять секунд. Не довше!

Хоч пасажири авта були з совєтського посольства, але сержант знає свій обов'язок. Відразу після 13-го грудня — проголошення воєнного стану в Польщі — „контрреволюціонери" пробували ховатися в автах закордонних дипломатів.

— Прошу, панове! Сержант не міняє тону, спокійно (чого йому, властиво, нервуватися?)і твердо (ну, це правда!) говорить сержант і вичікуюче дивиться. Витягаємо документи. Сержант порівнює фотографії з оригіналами. Можемо їхати.

Перше, що звертає увагу на вулицях Варшави після проголошення воєнного стану — це спокійний ритм руху. Найбільша у тому заслуга армії та міліції. Вони потрапили запевнити загальну безпеку та порядок на вулицях міста. Треба також підкреслити, що роблять це твердо, виявляють терпеливість і почуття громадянської відповідальности (!). Патрулі чергують 24 години на добу. Це неприємне заняття. Зимно. Вітер, або сльота, або мороз. Біля постерунків горить вугілля. Можна грітися.

Громадяни, зокрема старші віком, стараються виявити увагу та доброзичливість до вояків і міліції. Приносять термоси з гарячою кавою або чаєм, печиво. Більшість поляків виявляють до міліції увагу та пошану, бо не могли того зробити, мовляв, за вакханії „хуліґанів" із „Солідарности". Люди із жалем згадують жертв з рядів міліції, їхніх рідних, згадують про фізичний терор щодо міліціонерів.

Кореспондент „ЛГ" розмовляв з майором міліції Мар'яном Зайцем. Він має 41 рік віку і вже 16 років працює у міліції. Був терор з боку „Солідарности"; називали міліціонерів червоними павуками, писали карикатури на стінах будинків на міліціонерів, кидали образи їм у вічі на трамваях, на зупинках трамваїв. Забороняли жінкам міліціонерів приносити білизну до прання. Панував терор у школах до дітей міліціонерів. Їм не давали підручників і зошитів. На фабриках не розмовляли з жінками міліціонерів. На дверях домів малювали хрести з написами: „Ваша година прийде!"

Перше почуття після проголошення воєнного стану у мешканців Варшави було почуття полегшення, — впевняє читачів „ЛГ" московський журналіст, — думка, що ось врешті скінчилася анархія. Після серпня 1980 року почався час свідомого нищення господарки, громадянської моралі та авторитету партії і державної влади. Зрештою проголошення воєнного стану не викликало радости, але було почуття полегші. Появилася надія на покращання становища.

Сержант Роман Зубровський оповідає: ранком 13-го грудня я стояв на постерунку. До мене підходили громадяни і казали: „Нарешті! Шкода, що того не було зроблено раніше". На комендатуру міліції приходили люди, щоб висловити свою вдячність. Серед них лікар. Пропонував допомогу. Одначе не можна мати ілюзій. Сили контрреволюції спаралізовані, але ще не зліквідовані. Треба пильнувати.

В ніч з 12-го на 13-те грудня у Варшаві інтерновано понад 400 осіб. Припинено телефонічні розмови, запроваджено контролю листування. Найголовніше завдання боротьба з законспірованим переможеним рухом. Виявлено 46 „провокаторів", які закликали до страйків. Коли телефони почали працювати, у слухавках було чути: розмова контрольована. Ворог має знати, що за ним слідкують.

На головній квартирі міліції на столах блакитні пластикові будиночки, а в них цукерки. Дарунок московських дітей дітям Варшави. Варшав'яни дякують за „братню" допомогу в тій тяжкій ситуації. Совєтський кореспондент не згадав тільки скорострілів і танків на вулицях Варшави, але побачив багато розпромінених облич, радісних. Нарешті! Такою примітивною брехнею годує „ЛГ" своїх читачів, які в Совєтському Союзі вважаються інтеліґенцією.

В дійсності був розгром „Солідарности" та інших незалежних організацій. Це було проголошення війни народові. Пляни погрому опрацьовано давно при допомозі радіокомунікаційних зв'язків. Вони були розбудовані при допомозі совєтського війська, яке перебувало в Польщі.

„Солідарність" не сподівалася проголошення воєнного стану, і погрози страйку виявилися голословними. Ярузельський надіявся, що проголошення воєнного стану обійдеться без жертв з боку робітництва. Ярузельський і після проголошення воєнного стану не має політичного та економічного пляну для країни. Він зумів спаралізувати всі незалежні суспільні сили, а на їх місці поставив військові танки, з яких виглядали совєтські дорадники. Проголошення воєнного стану не мало політичної бази, одначе процес відродження не настав. Залишилися тільки слова. Проголошення воєнного стану не вирішило жодних проблем, що стоять перед суспільством. Економічна криза не припинилася. Навпаки — всі проблеми, всі клопоти побільшилися, і до старих додано нові. Настала велика поляризація політичних поглядів, яких не було від часу Другої світової війни. Уряд і партія діяли панічно й іраціонально. Воєнний стан проголошено із страху втратити владу та привілеї. Що робити далі, ані уряд ані партія не знають.

Західньонімецька преса невідомо чому писала про значне поліпшення господарського становища в Польщі після проголошення воєнного стану. Ось приклад „поліпшення": дозвіл ч. 101 на купівлю одної пари скарпеток в ціні 45 золотих. Крамниця ч. 213, селище Ґутніче. Відчинено від 12-ої до 18-ої. Краків. Дня 25.03.82 Відділ дільниці. Підпис.

Закінчення буде.

Тиждень Поневолених Народів в Олбані

Заходом Олбанського Комітету Поневолених Народів в маніфестації з нагоди 300-ліття міста Олбані, столиці нюйоркського стейту, 19-го липня ц. р. їхала, між іншим, змоторизована плятформа КПН зі статуєю свободи і відповідними написами: Україна, Литва, Латвія, Мадярщина, Польща, Афганістан. На плятформі були: Берніз Авіза з дівчинкою, в литовських народних одягах, голова Комітету, мгр Андрій Дурбак і донька Ляриса в українських одягах, з українськими прапорами, Діяна Наболотна-Пасінеллі з хлопчиком Християном Спяком з українськими прапорами, два афганістанці з дівчинкою з афганськими прапорами.

21-го липня Комітет подбав про виставку матеріялів в ґалерії „Конкурс" у будинку леґіслятури. На стіні висів великий напис „Україна", „1000-ліття християнства в Україні", портрети князя Володимира і княгині Ольги, статті про День Незалежности України, про Чорнобиль, копії проклямацій губернатора нюйоркського стейту й мейорів міст Олбанської округи про Тиждень Поневолених народів, велика карта України, були книжки англійською мовою про Україну, летючки про Юрія Шухевича і про Чорнобиль.

Найбільше зацікавилися виставкою учителі, що випитували про поневолені народи. Українську частину виставки зорганізували Марія Савків із сином студентом Михасем та мгр Василь і Анна Ґоґоші з Коговзу.

Цю виставку відкрив в 10-ій год. о. М. Цівас, литовський священик, короткою молитвою, згадуючи про потребу об'єднання і співпраці всіх поневолених народів. Посол Р. Коннерс прочитав проклямацію губернатора нюйоркського стейту М. Квомо про Тиждень Поневолених Народів.

Він в імені багатьох сенаторів і послів висловив підтримку для поневолених народів в їхній боротьбі за свободу й незалежність. Голова Комітету Б. Авіза прочитала проклямації мейорів міст Олбані, Скенектаді, Трою, Вотервліту, Коговзу, Амстердаму, Гадсону й Ренселіру. Д-р Шандор Балоґ, мадяр, прочитав статтю про долю поневолених народів, про їхні надії, що свободолюбна Америка підтримує їхню боротьбу.

Ввечері того ж дня в 8-ій год. на руслі WGY відбувся т. зв. „ток-шов". Заповідачем був Баб Кадмор, приятель українців, що покликав до слова Мирона Василика, директора Українського Інформаційного Бюра УККА у Вашінґтоні. Він з'ясував історію поневолення багатьох народів російським комуністичним імперіялізмом і їхню боротьбу за незалежність. Потім йому ставили питання українці і неукраїнці, на які він в кінці відповів. Є різні ступні поневолення, від національного до соціяльного й економічного. Україна належить до найгірше тотально поневолених народів, одначе, світ це промовчує. Щойно трагедія в Чорнобилю зацікавила світ долею українського народу, що про нього не має права дбати маріонетковий советський український уряд у Києві, тільки все рішає Москва, а вона промовчувала цю катастрофу подібно, як і голод в Україні в 1932-33 роках.

Літописець

Бразилія...

(Закінчення зі стор. 1)

хідником, виложеним кольоровими камінчиками в українському народному стилі, дальше кам'яними лавочками для відвідувачів. Проєкт цей розробив та виготовив інженер-архітект Мирослав Німців, з Вашінґтону.

Як подає „Праця", у тих святкуваннях беруть участь фолкльорна група Товариства „Просвіта" з Буенос Айресу, Арґентина та дівочий хор „Веснівки" з Торонто, Канада. Після Архиєрейської Богослужби, що її відправить Владика Єфрем Кривий із священиками, відбудеться посвячення наріжного каменя на площі Україна. День 12-го серпня — це святкування 80-ліття заснування міста Прудентополісу та 90-ліття приїзду українців до Прудентополісу.

Як пише парох отець Василь Цимбаліст, цього дня відбудеться урочиста парада мешканців міста з чисельними „фловтами", один з яких буде макетом проєкту пам'ятника з живими постаттями Шевченка св. Володимира та св. Ольги. Дефіляду започаткує українська суботня школа Покрови Божої Матері, фолкльорна група і хор „Веселка", підкреслюючи вклад у розбудову міста українськими поселенцями.

УРЯД БІЛОЇ МЕНШОСТИ в Південно-Африканській Республіці має намір обмежити дипломатичні і всякі інші зв'язки з тими країнами британського Коммонвелту, які на своїй річній конференції вперто домагалися від прем'єр-міністра Марґарет Тачер поширення економічних санкцій, а деякі навіть виломилися із загальної програми і самостійно такі санкції проголосили. Міністер закордонних справ Преторії Рольоф Ф. Бота заявив кореспондентам, що його уряд незабаром подасть до загального відома свої заходи проти тих країн, які особливо ворожо ставляться до теперішнього уряду.

МАЛЬТА ПОПЕРЕДИЛА Лівію про можливість атаки на її територію американськими воєнними літаками в квітні цього року. Мальтійський прем'єр Кармену Міфсуд Бонніці заявив під час інтерв'ю, що він готовий повторити це ще раз, бо жадна держава світу не має права нападати на будь-яку державу без виповідження війни. Мальтійські радарні станції, як тільки помітили на екрані групу невідомих літаків, які летіли в сторону північної Африки, вони повідомили уряд, а уряд своєю дорогою перестеріг лівійського диктатора полковника Муаммара Каддафі про можливість нападу.

Конференція Міжнародної Ради Жінок

Пленарна Конференція Міжнародної ради жінок (МРЖ) відбулася в Лондоні, Великобританія, від 21-го квітня до 1-го травня ц. р. А що Об'єднані Нації проголосили цей рік Роком Миру, то й темою Конференції було „Жінки і міжнародне порозуміння".

Були заступлені численні делеґації 34-ох Крайових рад різних країн, члени Управи МЖР, голови та члени постійних комісій та представниці до ОН і їх організацій. Гістьми були делеґати неурядових і міжурядових організацій. Українки брали участь у цій конференції, як членки Крайових рад Канади (А.Холод) та ЗСА (д-р Марта Богачевська-Хом'як). Крім того через Крайову раду ЗСА обсерваторок було три: Ірена Рожанковська, Ірена Куровицька та Марія Квітковська.

Конференцію відкрила врочисто президент Міжнародної ради жінок Дейм Міріям Делл з Нової Зеляндії. У своєму слові вона підкреслила історичні моменти на шляху МЖРади, пригадала мотто МЖРади, яке є „золотим правилом", а саме: „поводися з іншими, як ти хотіла б, щоб вони поводилися супроти тебе". Не зважаючи на великі досягнення у різних ділянках, вона закликала до більшої посвяти засадам і цілям, що ними керувалися жінки, які створили цю організацію, що пов'язала їх у федерацію всіх рас, віровизнань і традицій.

Дійсно, на цю Конференцію прибули делеґатки національних рад із різних країн та континентів. Всі говорили поміж собою. Пригадую один випадок, коли делеґатки Ізраїля і Ливану висловили готовість говорили одна з одною, і це дійсно сталося. На пленумі чи під час праць комісій панувала спокійна і дружня атмосфера. Всі застановлялися над проблемами, що були вже піднесені на Конференції у Найробі в 1985 році, і старались іти тим шляхом.

Під час Конференції розглянено плянування на дальшу мету, зокрема у підготовці ювілейних відзначувань і дальших плянувань. Все було докладно розглянено на комісіях і предложено у формі резолюції для прийняття на Пленумі. Резолюції були у справі адоптування дітей; пропонованого в ОН Року Родини; посилення заходів для піднесення вишколу жінок і їх підготови займати відповідальні позиції в суспільному, економічному і політичному світі; порнографічних книжок і телевізійних програм; протидії світовому терроризмові; підтримки ОН у справі миру; підтримки для Комісії людських прав при ОН у справі негуманного карання у світі. Прийнято й резолюцію у справі тактики, як зривати конференції, що є звичайно спричинюване малою, але голосною меншістю делеґатів, тому вітає об'єднану дію комісій для погодження між екстремними поглядами так, що дебати конференції можуть продовжуватись.

Слід тут згадати, що д-р Марта Хом'як була членом комісії міжнародних справ і через ту комісію приготували резолюцію у справі нуклеарної катастрофи в Чорнобилі. Допоміжною в цьому була делеґатка Західньої Самоа, а внесла її делеґатка Бельгії, що було прийняте на пленумі.

Відбулася також окрема сесія-полуденок реґіональних делеґаток. Українки були на нарадах для делеґаток Америки, Канади і Карібських островів. Коли обговорювано можливості скликання реґіональної конференції в Південній Америці і коли делеґатка Колюмбії (єдина делеґація з Південної Америки) говорила про економічний стан там, я мала нагоду висловити свої завваги на підставі моїх недавніх відвідин українських жіночих організацій в Арґентині і Бразилії, як голова СФУЖО. Це викликало зацікавлення.

Н. Даниленко і М. Квітковська з делеґатками з Південної Кореї

(Зліва): президент МЖР Дейм Міріям Делл, президент Крайової ради Великобританії М. Мейн і баронеса Гупер.

Президентка Жіночої ради в Канаді М. Маґі потвердила, що вона добре знає організованих українок у Канаді, які є членами Ради жінок. Президентка Американської ради п-і Даненфілд також висловилась позитивно про українок у ЗСА і запитала, чи ми могли б із ними співпрацювати. У звіті з тих нарад на пленумі було занотовано: Крайові ради Канади і ЗСА мають крайові жіночі українські організації, які зможуть бути активними в американській Реґіональній Комісії.

26-го квітня відбувалися вибори, і управнені до голосування мали нагоду зробити це впродовж дня. Листа кандидатів була вручена всім і було доволі часу всім познайомитися з життєписом кандидаток та пізнати їх особисто. Управу на черґову каденцію очолила д-р Сookія Гонґ із Кореї. Канцелярія МЖРади знаходиться в Парижі і залишається там незалежною від того, де була б вибрана голова.

Крім нарад, були ще різні прийняття. 22-го квітня увечорі приймав делеґаток міністер внутрішніх справ у Ланкестер Гавзі. На прийняття загостила прем'єр міністер Марґарет Тачер. Це нам дало нагоду говорити з нею, коли вона знайомилася з делеґатками. Тоді я мала нагоду представитися їй, сказати про СФУЖО і привітати від українського жіноцтва, яке,як сказала я, з гордістю дивиться на неї і подивляє її вмілу й рішучу поставу за правопорядок у політичному світі.

25-го квітня відбувся конвенційний бенкет у „Кафе Роял", на якому вітала делеґаток президентка Національної ради Великої Британії. Баронеса Гупер, одна з почесних патронок МЖ-Ради, мала промову і внесла тост за її Величество королеву Єлисавету. А на закінчення Конференції 1-го травня увечорі відбулося прийняття в палаті Ст. Джеймс, на якій ми були представлені королеві-мамі Єлисаветі.

30-го квітня був призначений на відвідини поза Лондоном. Делеґатки були поділені на різні групи. Нам, українкам, призначено поїхати до Вінчестер, першої столиці Англії. Там нас прийняли місцеві провідні жінки, гостили і провадили на оглядини історичних місць. Є там давня катедра з XI ст., де поховані єпископи і визначні громадяни. Початки її ще з норманських часів залишились, видно пізніші добавлення. Головна вулиця підноситься вгору коло ратуші міста, і там ми мали нагоду оглянути виставку з нагоди 900-річчя від часів норманів, яка віддзеркалює життя і події в Англії з того часу.

Після оглядин нас запросила одна родина, яка властиво весь час була з нами; обидвоє дуже добре обзнайомлені з історією і побутом їхнього міста. Цікава була зустріч там із дружиною нововибраного заступника посадника міста (наступного посадника), сама німецького походження і свідома того, ще й хвалилася, що привезли сюди всі меблі з батьківського дому і щаслива, і чується в себе вдома.

Під час цілого перебування на Конференції, на нарадах, прийняттях і відвідинах, була завжди можливість запізнатися з делеґатками, що я використовувала для обзнайомлення їх із нашими проблемами. Після втрачення нашої державности, коли наша республіка була зайнята советами, наша Національна рада пішла в екзиль, і як така вже не може бути членом МЖ-Ради, виясняла я. Після Другої світової війни ми створили СФУЖО і я пояснила їм нашу дію і наші змагання. Згадуючи про ювілей хрищення України, я подарувала зацікавленим шпильки княгині Ольги з відповідним поясненням. І так ця шпилька помандрувала знову у світ — до Еспанії, Німеччини, Ливану, Філіпін, Нової Зеляндії, Камерону, Самоа, Кореї, Тайланду, різних закутин Англії, Колюмбії, Індонезії, Зімбабве.

Разом із членкою Комісії зв'язків СФУЖО І. Куровицькою ми мали коротку розмову з уступаючою президенткою МЖРади, Дейм Дел, з якою ми листувалися в справі нашої участи на 24-ій Пленарній Конференції. Ми вручили їй шпильку княгині Ольги, нашу літературу та українську писанку. Вона сказала, що рада, що я знайшла можливість узяти участь у цій Конференції.

Ще одна конференція поза нами. Ми взяли в ній участь і дали про себе знати. Це дуже важливе, й українське жіноцтво цим самим включає українську проблематику у світову, запізнається з жіноцтвом цілого світу та поширює свій світогляд.

Затьмарила наш побут у Лондоні страшна вістка про нуклеарну катастрофу в Чорнобилі, яка дійшла до нас щойно увечорі 28-го квітня. Вся преса і телевізія почала тоді коментувати, зокрема закидаючи урядові СССР, що затаїли цю катастрофу. Україна була на порядку дня всюди; раптом нещастя поставило її відкрито на мапу! Один із англійських журналістів писав: „Це ж не третій світ, де голод винищує, це є жертва власної політичної системи" і що „в СССР і в Україні це вплине на політичну ситуацію".

* * *

Будучи в Лондоні я зложила візити обом Єпископам. 23-го квітня ми (І. Рожанковська, І. Куровицька і я) відвідали українського католицького єпископа Владику Августина Горняка у супроводі члена Управи Жіночого Т-ва ім. Олени Теліги, С. Прошак та голови Об'єднання Українців Великобританії А. Ясельського. Владика прийняв нас щиро, і ми поінформували його про конференцію МЖРади. Я привітала Владику від Управи СФУЖО і поінформувала про нашу працю, заплянована на найближчий час. Також розказала я про свої зустрічі з владиками, священиками й катехитками та монахинями в Південній Америці. Владика розповів про працю в Англії, показав нам резиденцію, музей, бібліотеку і катедру. Все знаходиться в дуже гарній престижевій околиці Лондону. До катедри ми ще прийшли в квітну неділю на Службу Божу. Після цього я зайшла до церковної залі, де частина української громади Лондону мала свій обід. Мене попросили розказати про СФУЖО і конференцію МЖРади і я старалась їх про це поінформувати.

Того ж дня ми зложили також свою візиту Єпископові УАПЦ Володимирові Дідовичеві. Привітавши його від СФУЖО, ми розказали йому про конференцію МЖРади. Владика розказав нам про церковні справи а також, тому що я згадала про свої зустрічі в Південній Америці, ми обмінялися думками про справи, зв'язані з українцями в Арґентині, Бразилії й Венесуелі.

29-го квітня після обіду я поїхала до канцелярії СУБ, де мене чекали п. Б. Крушельницька, голова ОУЖ Великобританії, та Л. Фостун, секретарка. Ми загостили до інших приміщень і привітались із п. Дмитровим, головою СУБ, і п. Равлюком. Того ж вечора ми поїхали до домівки СУБ, де були заповіджені сходини з доповіддю референтки народного мистецтва СФУЖО Н. Даниленко. Перед доповіддю я привітала членок ОУЖ і гостей. Н. Даниленко і Л. Кий вже були в Манчестері, Брадфорді і Олдгамі з дуже цікавою доповіддю про українське народне мистецтво та показували надзвичайно цікаві прозірки про збережені історичні пам'ятки в Україні.

Після доповіді відбулось прийняття, що дало мені можливість запізнатися з членками нашої складової організації ОУЖ у Великобританії та їх управою. Такі зустрічі дуже корисні для скріплення співпраці між екзекутивою та складовими організаціями та вияснення організаційних справ.

На жаль, не було мені вже можливо поїхати до Брадфорду і Олдгаму, де є управа другої нашої складової організації Товариства Українських Жінок ім. О. Теліги. Але це був великодній час, а я вже мусіла повертатись. Зустрічалась я з членками Т-ва в Лондоні, а С. Прошак мене супроводила на офіційних візитах, за що я їй і А. Ясельському, голові Об'єднання Українців Великобританії, дуже вдячна. До речі, я їх теж відвідала, а голова Об'єднання гостив нас обідом у ресторані.

Марія Квітковська

Пам'яті д-ра Б. Лончини

Св. п. Б. Лончина

Був рік 1942. Гітлерівська окупація України. В таких умовах наказом дня було зберегти в першу чергу основу буття української нації в усіх її різновидах — українську людину.

Хто жив тоді в Україні, пригадує, що весною того року був дошкульний голод на всьому Підкарпатті. Ще осінню 1941 року великі зливи спричинили вилив гірських рік, який знищив дорешти всі господарські запаси, які залишились після советського господарювання і високих німецьких контингентів, наложених на і так небагате підгірське населення.

Все українське життя в тому часі могло проявлятись тільки у рамках Українського Центрального Комітету в Кракові, що його очолював проф. Володимир Кубійович, і в його відгалуженні у Львові, під проводом д-ра Костя Паньківського. Відбулись президіяльні наради обох УЦК. Порішено нести порятунок населенню Підкарпаття, переселюючи дітей від 8 до 14 років життя на час переднівки і на літо на Поділля, для решти населення організувати т. зв. народні кухні по селах.

Треба було у Львівському УЦК людей до праці. В тому часі і я почала працювати в УЦК, у Відділі Суспільної Опіки. Одного разу довелось мені полагодити якусь пильну справу в президіяльному секретаріяті д-ра К. Паньківського. І от зайшовши туди, побачила я там нову людину. Це був д-р Богдан Лончина. Згодом я довідалась, що він саме закінчив студії романістики у Віденському університеті, був головою студентської організації „Січ" у Відні, і тепер вів справи допомоги українським студентам. Не одну справу довелось мені з ним полагоджувати для голодуючих Підкарпаття. Д-р Б. Лончина ставився дуже уважливо до таких справ, бо, як казав, „Наша молодь наше майбуття".

Наближався пам'ятний 1944 рік. Большевики стояли майже на кордонах Галичини. Нам стелився замряжений шлях в незнане майбуття...

Пройшли роки. Я осіла в Дітройті. Якось вийшовши з церкви Непорочного Зачаття, я зустріла д-ра Б. Лончину. Ми пізнались, привітались і він представив мені свою дружину Орисю та дітей. Одного разу панство Лончини відвозили мене додому після якоїсь української імпрези. Я попросила їх зайти. Ми розговорились про перші наші кроки на новій землі.

Розказував Покійний: „Після приїзду до Америки мені вдалось одержати добру працю — професуру в американському університеті, були не злі і побутові умови, але діти підростали, а там ні української церкви, ні української школи, Пласту, і взагалі нашого середовища і я зрезигнував. Ми переїхали до Дітройту і починали життя знову від початку..."

У 1960 році після смерти д-ра Мирона Дольницького директором суботньої українознавчої школи Т-ва „Рідна Школа" став д-р Лончина. В тому часі він вже працював професором в американському університеті, але свій вільний час віддавав і українському шкільництву, мовляв: „В наших умовах треба присвячувати особливу увагу навчанню і вихованню молодого покоління, бо так приготовляємо наше майбуття". Ми знову зустрілись, тим разом при педагогічній праці. Але мої заробіткові умови змінились і я мусіла відійти із суботньої школи.

Незабаром ми знову зустрілись при навчальній праці тим разом на Педагогічних курсах, організованих Товариством „Рідна Школа", д-р Лончина як директор, а я — як викладач. Крім того ми ще зустрічались щороку при кінцевих іспитах (матурах) суботньої українознавчої школи і при відвідуванні цієї школи з доручення крайової шкільний ради УККА. Д-р Лончина був вимогливий у праці і до нас, учителів і до учнів. Після 14-річного навчання і очолювання українознавчої школи д-р Лончина відійшов. (При цьому хотіла б я згадати, що в тому часі школа українознавства налічувала понад 400 учнів).

Давно відійшла і я від педагогічної праці. Пливли роки... І остання моя зустріч з Покійним: це мій короткий обмін думками в справі відзначення 85-ліття проф Володимира Кубійовича в Дітройті. А потім вже тільки тривожні вістки про його занедужання...

Покинула нас людина, яку ми всі так добре знали, людина, яка віддала велику частину свого життя для навчання і виховання в українській культурі наших нащадків, людина, яка хотіла зрезигнувати зі свого вільного часу в суботи чи у звичайні робочі дні і віддати їх для української громади, людина, яка залишила тривалу пам'ятку для українського шкільництва — підручник для українських шкіл „Історія української культури", як і інші свої наукові праці, людина, яка під кінець свого трудолюбивого життя вклала неперевершений труд у змагання за патріярхат Української Католицької Церкви.

Д-р Богдан Лончина був одним із тих, що плянували на далеке майбуття.

Фалина Любинецька-Кульчицька

Повідомляємо, що з волі Всевишнього відійшов у Вічність у середу, 6-го серпня 1986 р.

бл. п.

Михайло Іваницький

ПОХОРОН відбудеться у суботу, 9-го серпня 1986 р. в українській католицькій церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишив у глибокому смутку:
друга ІВАНА ФЕДІВ
КУЗИНІВ, ПРИЯТЕЛІВ І ЗНАЙОМИХ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в суботу, 26-го липня 1986 р. в Лос Анджелес, Каліф. відійшов від нас на вічний спочинок, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, на 98-му році трудолюбивого життя наш Найдорожчий
БАТЬКО, БРАТ, ТЕСТЬ, ДІДО І ПРАДІД

бл. п. д-р

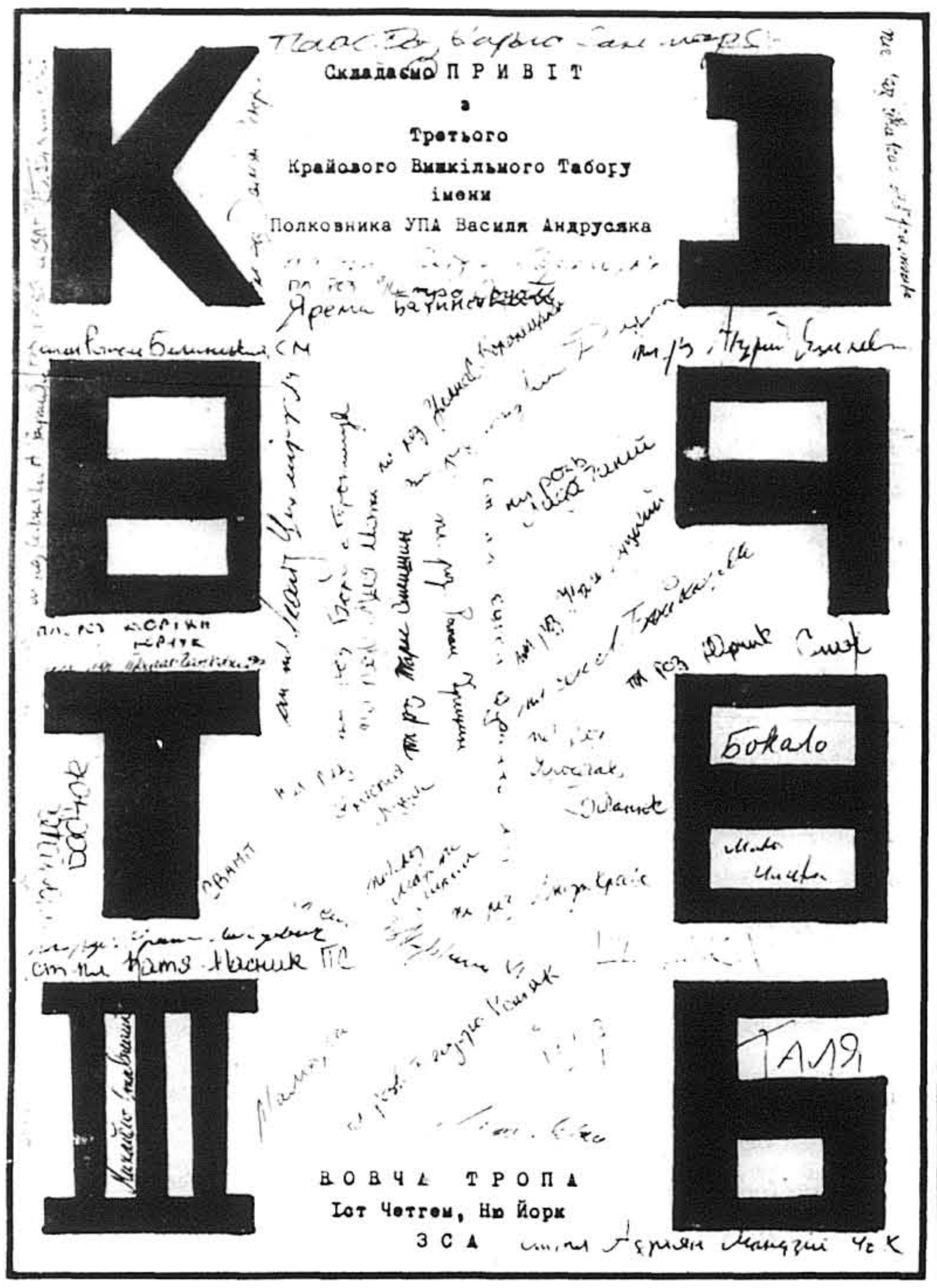
СТЕПАН КІЗИМА

бувший суддя в Стрию, Україна
і учасник Визвольних Змагань.

В тяжкому горю:
доньки:
мґр ІРЕНА МІШКЕВИЧ
ОКСАНА з мужем ОРЕСТОМ ЗОЗУЛЯ
син — інж. БОГДАН КІЗИМА з дружиною МАРГАРЕТОЮ
брат — МИХАЙЛО КІЗИМА
внуки:
РОМАН МІШКЕВИЧ з дружиною СУЗІ
ВОЛОДИМИР ЗОЗУЛЯ з дружиною КОЛІН
ЮРІЙ ЗОЗУЛЯ
ХРИСТЯ, АДРІЯН, ПЕТРО КІЗИМА
правнуки: СТЕПАН, СКАТ, ШЕЙН, АНДРЕЯ ЕРІКА
Ближча і дальша Родина в Україні

Тлінні останки Покійного поховано на цвинтарі Форест Лавн в Ґлендейл, Каліф.

Вітає пластовий вишкільний табір

Юначка в двох світах

Табір юначок на „Вовчій Тропі" відбувся цього року під назвою „Юначка в двох світах". Юначки з власної ініціятиви вибрали цю назву по гутірці, на якій виявснила їм под. Зеня Брожина про сучасні події в українському суспільстві, зокрема про конференції „Жінка в двох світах", яка відбудеться восени.

Пристосовуючи цю ідею до себе, юначки зробили висновок, що вони також живуть в двох світах: в українському — родинному, пластовому, релігійному, та в американському — шкільному, політичному. В цих двох світах вони мають інших знайомих, інші зайняття та інші відповідальності супроти суспільства.

Але ці два світи можуть мати на себе взаємний вплив і така одна юначка може цей вплив збільшити. Наші юначки тому собі постановили зробити вплив на американський політичний світ. По гутірці, котру дала под. комендантка Ніля Павлюк (заступниця голови Української Ліги проти Знеславлення) про сучасні українські справи у відношенні до розправ ОСІ, кожна юначка написала лист до сенатора свого стейту та конгресмена своєї місцевости. У цих листах вони висловили своє обурення про співпрацю американського ОСІ з КҐБ у справі здогадної участи деяких українців у нацистських кримінальних актах. Такою працею наші юначки стараються бути не пасивними, але активними юначками в двох світах.

Ст. пл. Лада Онишкевич

Лікар-дентист д-р О. Гаркач

Д-р О. Гаркач

З великою приємністю вітаємо нашого молодого професіоналіста д-ра Ореста Гаркача, який отримав у червні цього року диплом доктора дентистики зі стейтового університету Огайо.

Д-р О. Гаркач народився 15-го червня 1960 року в Лорейні, Огайо, у родині Григорія і Параскевії Гаркачів, довголітніх членів Українського Народного Союзу. Орест теж є членом нашого Відділу від наймолодших літ і був кількаразовим стипендистом Українського Народного Союзу. Орест закінчив народну і середню школи з найвищим відзначенням. Під час навчання в середній школі належав до почесного товариства відмінників і був активний у різних шкільних організаціях, як рівнож був активним членом Пласту, вівтарної дружини та мандолінової оркестри. Орест закінчив українську школу при церкві св. Івана Хрестителя в Лорейні, Огайо.

Чотири роки передмедичних студій Орест закінчив з відзначенням у Толідо університеті і вступив на дентистику в стейтовому університеті Огайо. Студії закінчив „cum laude" і єдиний у своїй клясі дістав відзначення за свою працю від Американського товариства дитячих дентистів, Академії Загальної дентистики, Академії Дентистичних матеріялів та за працю при виробі штучних протез.

Д-р О. Гаркач вступив на працю до американського летунства й буде спеціялізуватися у зубній реконструктивній хірургії. Орест є одружений і має двоє дітей, дочку Бриану й сина Ореста молодшого.

Секретар 233-го Відділу УНС

Усі на З'їзд рогатинців!

Не зважаючи на різні трудноці в справі видання Збірника „Рогатинщина", вдалося перебороти їх та з великим трудом зібрано матеріяли, упорядковано та підготовлено до видання у збірнику. Підсумовуючи ці наші у певних ділянках успіхи, ми віримо, що незадовго пощастить нам у видавничій ділянці, що в ній зможемо науковою працею увіковічнити нашу рідну Рогатинщину, та осяги своїх предків і їх нащадків в ділянках національно-релігійній, мистецько-творчій та ідейно-визвольній, як вклад рогатинців до загальної скарбниці.

До реґіональних видань ставиться тепер великі вимоги, так як до наукових видань, вимаганий є покажчик — індекс імен і речей, бо вони мають бути призначені для чужинців і майбутніх поколінь дослідників нашої доби, тому мусять бути на високому рівні якости й оформлення. Ціль реґіональних праць і видань — це в першу черґу, дати правдивий образ з життя і подій на рідних землях в останніх десятиліттях, те, що ми пережили, а особливо те, чого не подається, або подається в перекрученій формі в офіційних підсовєтських виданнях.

Ми повинні собі усвідомити, що за нашою діяльністю на еміґрації добре слідкують наші брати і сестри на рідних землях — але знає добре про цю діяльність і наш спільний ворог-окупант.

Дорогі земляки, життя наше минає і не повертає, тому усі на третій З'їзд Рогатинців, який відбудеться в суботу і неділю, 20-го і 21-го вересня 1986 року, на Оселі Братського Союзу в Ґлен Спей, Н. Й., щоб обговорити іще деякі деталі збірника, бо матеріяли майже готові, а фінанси також.

Для вашої інформації подаю загальну суму готівки на 15-го липня ц. р.: маємо 19,157.35 долярів. До повної суми, щоб оплатили цілість видання бракує іще 7,000-8,000 долярів.

Роман Крупка